ΜΙΑ ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ἀπὸ τὴν Οὐγγαρία μᾶς ἔρχεται μιὰ πολὺ περίεργη εἴδηση, τὴν ὁποίαν παρουσιάζουμε χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων στὸ Πρεσβοῦργο μιὰ νέα γυναῖκα προχωροῦσε στὸ δρόμο της, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἀντελήφθη ἐγκαίρως ἕνα αὐτοκίνητο παρεσύρθη ὑπ' αὐτοῦ πρὶν προφτάσῃ νὰ περάσῃ στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν εἶχε πάθει τίποτε ἀπὸ τὴν πτῶσι της κι' ἀφοῦ σηκώθηκε ἀμέσως χαμογελῶντας ρίχτηκε πάνω στὸ σωφέρ, ποὺ πήγαινε νὰ τὴν περιποιηθῇ, κράζοντας :

—Ἀφῆστε με νὰ σᾶς ἀγκαλιάσω !

Οἱ διαβάτες ποὺ παρευρέθηκαν σ' αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη σκηνὴ στὴν ἀρχὴ νόμισαν ὅτι πρόκειται περὶ τρελλῆς. Ἡ νέα ὅμως ἐξήγησε σ' αὐτοὺς ὅτι ἦταν ἐντελῶς τυφλὴ ἀπὸ ἕντεκα χρονῶν καὶ ξαναβρῆκε τὴν ὅρασή της ἐξ αἰτίας τῆς συγκινήσεως ποὺ εἶχε δοκιμάσει κατὰ τὴν πτῶσι της.

Δυὸ καθηγηταὶ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πρεσβούργου ἀσχολοῦνται μ' αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη περίπτωση θεραπείας κι' ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐκθέσουν τὰ πορίσματα τῆς μελέτης των ἐνώπιον τοῦ μεγάλου ἰατρικοῦ συνεδρίου τῆς Πράγας.

λῶς ὁ Τσάρλι θαρθῇ. Ποιὸς ξέρει, ἴσως νὰ πάρῃ καὶ διαζύγιο ἀπὸ τὴν ἄλλη του γυναίκα, γιὰ νὰ παντρευτῇ ἐμένα... Νειρευόμουνα πιὰ τὴν μελλοντικὴ εὐτυχία μου, πλάϊ στὸ λίκνο τοῦ παιδιοῦ μου...

Ἀπ' τὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς διηγήσεώς της ἡ Ὀλιβία ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάῃ βιαστικά. Τὰ λόγια της ἦταν μπερδεμένα.

— «Γιὰ φαντασθῆτε : κανεὶς δὲν πρόσεξε τίποτα, πῶς ἤμουν δηλαδή... Θαῦμα ! Ὑπέφερα πολύ, ἀναγκασμένη νὰ δουλεύω στὴ λάρα τοῦ σπιτιοῦ στὴν κατάσταση ποὺ βρισκόμουν, μὰ κανεὶς δὲν κατάλαβε τίποτα... Τέλος μιὰ μέρα ἐλευθερώθηκα ! Ἀπέκτησα ἕνα παιδί ... Ἤτανε θυμοῦμαι Αὔγουστος μῆνας... Μιὰ νύχτα, ἄρχισα ξαφνικὰ νὰ πονῶ. Ἀπορῶ κ' ἐγὼ ἡ ἴδια σήμερα πῶς μπόρεσα νὰ κάνω ὑπομονὴ καὶ νὰ μὴ φωνάξω καθόλου... Καὶ ἄξαφνα, ἐκεῖ ποὺ παράδερνα στὸ κρεββάτι μου μούσκεμα στὸν ἱδρῶτα, κρατώντας σφιχτὰ στὰ δόντια ἕνα βιβλίο γιὰ νὰ μὴν ξεφωνήσω ἀπ' τοὺς πόνους, ἔνοιωσα .. Κ' ἔγινα μητέρα!.. Πῆρα τότε τὸ παιδί μου στὴν ἀγκαλιά μου, καὶ τὸ κρατοῦσα σφιχτὰ δυὸ ὁλόκληρες ὧρες...»

Ὅλο τὸ μητρικὸ πάθος ἔτρεμε τώρα στὴ φωνὴ τῆς γυναίκας αὐτῆς ποὺ τὴν ἄκουγα νὰ βγαίνῃ μέσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι, σὰν μέσα ἀπὸ χάος.

-- Τὸ παιδί μου, συνέχισε ἡ Ὀλιβία ἦταν ὡμορφο καὶ παχουλό. Εἶχε γαλανὰ ματάκια... Μά, τὸ πρωΐ, κατὰ τὰ ξημερώματα, ἐκεῖ ποὺ τὸ νανούριζα, τὸ ἔνοιωσα νὰ μένῃ ἀκίνητο στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ κρυώνῃ, νὰ παγώνῃ'... Συφορά μου! Αἰσθάνθηκα τόσο ἕνα πόνο πιὸ δυνατὸν καὶ ἀπὸ κεῖνον ποὺ μοῦ σπάραξε τὰ στηθιά τη στιγμὴ ποὺ ἔφερνα τὸ παιδί μου στὸν κόσμο. Μὰ καὶ πάλι, μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ νὰ μὴ φωνάξω... Σκέπασα καλὰ τὸ πεθαμένο μου παιδὶ μ' ἕνα σεντόνι καὶ τὄκρυψα κάτω ἀπ' τὸ πάπλωμά μου. Καὶ ὅλη τὴν ἄλλη μέρα τὸ εἶχα ἔτσι δίπλα μου. Οἱ ἀδελφές μου δὲν καταλαβαν τίποτε, γιατὶ δὲν τὶς ἄφησα νὰ σηκώσουν τὸ πάπλωμα. Ἄχ! τὶ μέρα ἤτανε κείνη ποὺ πέρασα, μὲ τὸ νεκρὸ μωρό μου δίπλα μου!... Καὶ ὅταν νύχτωσε, ἔβαλα ὅλα τὰ δυνατά μου, σηκώθηκα ἀπ' τὸ κρεββάτι μου, πῆρα τὸ μωρό μου καὶ κατέβηκα στὸ ὑπόγειο... Καὶ κεῖ ἔθαψα τὸ παιδί μου...»

Ἄξαφνα μιὰ παγερὴ πνοὴ φρίκης πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου καὶ τὸ κορμί μου, ἡ πνοὴ τῆς παραφροσύνης. Τὰ κατάλαβα ὅλα. Ἡ Ὀλιβία ἦταν τρελλή!.. Κατάλαβα πὼς ἡ γεροντοκόρη αὐτή, ποὺ πέρασε ὅλη τὴ ζωή της μὲ τὸ φόβο μήπως γεράσει καὶ κείνη παρθένα σὰν τὶς ἀδελφές της, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ποτὲ τὴ μεγάλη χαρὰ τῆς ζωῆς, τὸν ἔρωτα, ἔπλασε μὲ τὴ φαντασία της ἕνα τρομερὸ δράμα, καὶ τὸ ἔζησε τόσο ἐντατικὰ ποὺ ἔγινε γι' αὐτὴν ὡμὴ πραγματικότης. Ὁ Τσάρλι ἴσως νὰ ὑπῆρξε Μὰ δὲ μποροῦσε βέβαια ν' ἀγαπήσῃ τὴν γερασμένη Ὀλιβία. Ἐκείνη ὅμως, διψῶντας ζωή, ἔπλασε μὲ τὸ ταραγμένο της λογικὸ ὅλη ἐκείνη τὴν ἱστορία καὶ γνώρισε μέσα σὲ φρικιαστικὰ ὁράματα τὶς μεγάλες ἡδονὲς τῆς γυναίκας: τὸν ἔρωτα καὶ τὴ μητρότητα!...

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πῶς ἀποκτᾶται ἡ εὐτυχία στὸ γάμο;

Τὴν ἀπάντηση σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση οἱ περισσότερες γυναῖκες ζητοῦν νὰ τὴ βροῦν μέσα σὲ φιλοσοφικὰ βιβλία ἢ σὲ μυθιστορήματα, τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιέχουν ἐσφαλμένες γνῶμες. Δὲ συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ στὸ Λονδῖνο, ὅπου ἕνας προτεστάντης ἱερεὺς ἀνέλαβε νὰ δώσῃ στὶς γυναῖκες τῆς ἐνορίας του τὶς παρακάτω συμβουλὲς ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ τούτου ζητήματος.

«Πρέπει στὴν ἀρχή, κηρύττει ὁ ἄγγλος ἱερωμένος, νὰ φέρεσθε στὸ σύζυγό σας μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴ σχηματίσῃ ποτὲ τὴν ἰδέα ὅτι εἶσθε ἀδυνάτου χαρακτῆρος, ὅτι ἐξαρτᾶσθε ἀπὸ τὴν καλὴ θέλησή του καὶ ὅτι χωρὶς αὐτὸν δὲν θὰ εἴσαστε ἐξασφαλισμένη στὸ βίο σας.

Ἀπεναντίας πρέπει νὰ τὸν περιποιῆσθε ἀδιάκοπα καὶ πρὸ παντὸς προσέχετε στὴν ποιότητα τῶν φαγητῶν. Κυρίως πρέπει νὰ δίνετε μεγάλη σημασία στό... πρωϊνό του πρόγευμα, γιατὶ θὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνάμνησή του καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας.

Κάθε βράδυ νὰ τοῦ δίνετε ἕνα τρυφερὸ φιλὶ γιὰ νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἐξακολουθεῖτε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε.

Ἀποφεύγετε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοῦ ὑπενθυμίζετε τὶς ὑποσχέσεις ποὺ σᾶς ἔδινε τὸν καιρὸ τῶν ἀρραβώνων σας, μερικὲς ἀπ' τὶς ὁποίες εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ἔχουν ἐκτελεσθῆ.

Μὴν τοῦ ἐγκωμιάζετε τοὺς συζύγους φιλενάδων σας καὶ μὴν τοῦ λέτε π. χ. πῶς εἶναι πειὸ γενναιόδωροι ἀπ' αὐτόν. Τίποτε δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν προδιαθέσῃ χειρότερα ἐναντίον σας».

Ἐὰν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι οἱ προτεστάνται ἱερεῖς παντρεύονται σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τότε καταλαβαίνουμε τὴν ἀξία αὐτῶν τῶν συμβουλῶν, οἱ ὁποῖες ἔχουν τὴν σφραγῖδα τῆς πείρας.

***

Τὸ φυτὸ τῆς νεότητος

Κάποιος ἐπιστήμων, ὁ ὁποῖος περιηγήθηκε τὶς Ἰνδίες, μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὸ ταξεῖδι ἔρχεται νὰ μᾶς φανερώσῃ ἕνα νέο φάρμακο κατὰ τοῦ γήρατος.

Ἀναφέρει λοιπὸν ὅτι σὲ μιὰ ἐπίσκεψή του στὸ παλάτι ἑνὸς πλουσιωτάτου Μαχαραγιᾶ, πληροφορήθηκε ἀπ' αὐτὸν ὅτι ὑπάρχει σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη κάποιο φυτὸ ὀνομαζόμενο «λουκουτάτε», τὸ ὁποῖο μπορεῖ ν' ἀποδώσῃ τὴ νεότητα ὄχι μόνο στὰ ζῶα, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του ὁ Μαχαραγιᾶς τοῦ ἔφερε ὡς παράδειγμα τοὺς ἀγρίους ἐλέφαντας οἱ ὁποῖοι ζοῦν περισσότερα χρόνια ἀπὸ τοὺς ἐξημερωμένους λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ πρῶτοι περιπλανῶνται ἐλευθέρως μέσα στὰ δάση καὶ τρέφονται ἀπ' αὐτὸ τὸ φυτό.

Ἐκτὸς τούτου ὁ Μαχαραγιᾶς ἀνέφερε στὸν εὐρωπαῖο περιηγητὴ καὶ δεύτερο παράδειγμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποκομήσει ἐξ ἰδίας του ἀντιλήψεως. Εἶχε δώσει ὁ ἴδιος στὸν ἀρχηγὸ τῶν ἐλεφάντων του καρποὺς ἀπὸ αὐτὸ τὸ φυτὸ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι σὲ λίγον καιρὸ τὸ γέριο ζῶο ξαναβρῆκε ὅλο τὸ σφρίγος τῆς νεότης του.

Ἐξ ἄλλου παρετηρήθη ὅτι παπαγάλλοι ἐξημερωμένοι τρεφόμενοι μὲ καρποὺς αὐτοῦ τοῦ θαυματουργοῦ φυτοῦ σ' ἕνα μικρὸ διάστημα γίνονται ὑπέροχα πουλιὰ μὲ ὡραιότατα φτερά.

Ἐν τέλει ὁ Μαχαραγιᾶς ὑπεστήριξεν ὅτι, τὸ φυτὸ αὐτὸ ἔχει τὰ ἴδια ἀποτελέσματα καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων κι' εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα φάρμακα κατὰ τοῦ γήρατος. Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ παραξενευθοῦν καθόλου οἱ συμπολῖται μας Ἀθηναῖοι ἂν σὲ λίγον καιρὸ μαζὶ μὲ τὶς μπανάνες καὶ τὰ ἰνδικὰ καρύδια ἀρχίσουν νὰ πουλιοῦνται καὶ.....λουκουτάτε!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΛΕΠΤΩΝ

ΣΤΟΥ ΦΤΩΧΟΥ ΤΟ ΣΠΙΤΙ...

Ὁ Ντ' Οὐβὶλ διηγεῖται ὅτι κάποιος λωποδύτης μπῆκε μιὰ νύχτα μέσα στὸ δωμάτιο ἑνὸς φτωχοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε οὔτε πεντάρα ἀπάνω του. Προχωροῦσε ψηλαφητὰ μέσα στὸ σκοτάδι, προτείνοντας τὸ χέρι καὶ πασπατεύοντας γιὰ νάβρῃ τίποτε νὰ κλέψῃ. Ὁ οἰκοδεσπότης ὁ ὁποῖος ἐπροσποιεῖτο τὸν κοιμισμένο, ἔχασε στὸ τέλος τὴν ὑπομονή του, καὶ φώναξε γελῶντας στὸν κλέφτη.

—Κρῖμα στοὺς κόπους σου !... Ἀμ' πῶς θάβρῃς ἐσύ, κακομοίρη μου, μέσα στὸ σκοτάδι, ὅτι δὲν βρίσκω ἐγὼ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας ;...

Στὸ Χριστουγεννιάτικο φύλλο τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Τὸ συνταρακτικὸν μυθιστόρημα τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης :

"ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ,,

Μυθιστόρημα ποὺ θὰ διαβασθῇ ἁπλήστως, ποὺ θὰ μείνῃ ἀλησμόνητο...

Ἐπίσης στὸ φύλλο τῶν Χριστουγέννων

"Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ,,

Τὸ περιπετειωδέστερον, τὸ συναρπαστικώτερον καὶ τὸ πλέον γοητευτικὸν ἱπποτικὸν μυθιστόρημα.